

at jeg må levne. Det er vist første gang, jeg er nødt til det. Der er heller ikke megen plads til hovedretten.

Senere i køjen, tænker jeg tilbage på dagen i dag. Det var svært at sige farvel til Jørgen, og hvorfor var det egentlig det. Han er ikke en mand, der umiddelbart har kærestepotentiale. Men han er god at snakke med, og et godt menneske. Ikke en mand, der snurrer sådan en som mig rundt. Jeg skal bejles til, røres ved, og så skal jeg føle, at jeg er connected, og det gør jeg ikke med Jørgen.

Han ville af sted, og det passer mig godt. Han var godt nok sur på den sidste del af turen og meget mut. Holder det hele indenbords, så man ikke ved, hvad han tænker. Typisk jyde, tænker jeg fordomsfuldt. Hvordan kan man egentlig kende sådan en mand? Han siger ikke, hvad han mener, udtrykker ikke sine følelser, og det har den effekt, at jeg bliver irriteret over, at jeg ikke kan finde ud af, hvor jeg står.

Reddet på målstregen

Ovenover mig ligger en cykelrytter. Han kom sent og vækkede mig med al sin pakken ud, og jeg havde svært ved at falde i søvn igen. Jeg kom til at ligge og lytte efter Bobs snorken.

Her er iskoldt, jeg kigger på uret, klokken er syv. Jeg står op og pakker sammen. Cykelrytterens ting ligger ud over det hele. Han snorker også. Ikke en af mine bedste nætter, tænker jeg, og kan mærke, at jeg er irriteret. Det letter først, da jeg står på gaden i den friske morgenluft. Til min overraskelse har hotellet åbent, da jeg går forbi, og jeg får lyst til morgenmad og kaffe. Hverken det ene eller det andet er ellers noget, man er vant til her på Caminoen. En dejlig overraskelse. Sandy og Mark sidder der allerede.

Den første landsby ligger kun to kilometer væk. Det er Castildelgado. Jeg når hurtigt igennem, alt er lukket, og er et par kilometer videre, før jeg holder min første pause.

Viloria de Rioja, den næste by på ruten, går jeg bare igennem. Da jeg når Villamayor del Rio, ser jeg Paul og tyskerne på torvet – de gynger. Jeg vinker og går videre. Er ikke i sludrehumør. Selvom det er en hyg-

gelig landsby, stopper jeg kun for at tisse. Jeg sidder godt skjult bag buskene, da Paul og hans tyske selskab går forbi.

Jeg savner Jørgen, men han er langt foran. Han har dog sendt en sms om, at han vil tjekke ind i Villafranca Montes de Oca, og den oplysning ligger og rumler i baghovedet på mig. Det kunne være sjovt at overraske ham der. Jeg vil gerne derhen, men det virker som en uoverstigelig opgave at skulle gå 25 kilometer i dag. Det holder vist ikke, for jeg føler mig allerede utroligt træt.

Jeg kommer til at tænke på sidste år, da jeg var syg. Jeg havde været hyppigt ved lægen igennem lang tid, men tilsyneladende fejlede jeg ikke noget, sagde han. Jeg kunne dårligt bevæge mig og kunne ikke rigtigt få det til at passe. Jeg havde svært ved at forstå hans udmeldinger og vidste ikke, hvad jeg skulle stille op. Jeg havde prøvet at gå til fitness for at blive stærkere. Jeg havde også prøvet mange andre ting, men min krop ville ikke være med. Det eneste, der virkede for mig, var at gå. Så det var det, jeg gjorde. Jeg gik, og jeg gik, og jeg gik. Ude i Valbyparken – time efter time. Besværet og med smerter. Tårerne presser på bag mine øjne. Nu kan jeg åbenbart ikke engang tænke på sidste år uden at græde. Sådan har det ikke været før.

Jeg havde fisket Louise Hays bog om at helbrede sit eget liv frem igen. Og det blev det, jeg mediterede over: Altså, at jeg ville være rask. Nogle dage kunne jeg kun gå ned til el-kassen, der står lige efter næste opgang i min blok, og det er ikke engang fyrre meter. Mine ben syrede til, så jeg ikke kunne flytte dem, og jeg måtte slæbe mig op igen. Andre dage kunne jeg gå hele vejen gennem Æblestien, der strækker sig fra Karens Minde Kulturhus, ned til banen og tilbage igen. Det var cirka en kilometer. På rigtigt gode dage kunne jeg gå de fire kilometer ud på Tippen, langs med vandet og rundt om Bergmanns Have.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tænke, jeg vidste ikke, hvad jeg fejlede. Kunne bare mærke, den var helt gal. Det er, som om følelserne sidder uden på tøjet i dag, jeg er både glad, og ked af det på en gang. Det hele kører rundt, og tårerne vælter ud af min øjne. Længe. Bare jeg ikke møder nogen foreløbigt.

Jeg går på et kedeligt stykke langs med hovedvejen, passende til humøret. Den næste by hedder Belorado. Der overvejer jeg at stoppe. Går

bare videre og videre, fortsætter nærmest per automatik, også selvom om mine ben godt nok virker trætte i dag.

En ældre herre passerer mig – han går hurtigt. Han er en af dem, de andre snakker om, der flytter sine vandrestave for hvert skridt. Efter min mening, giver det en for hurtig og stressende gang. Han kigger dårligt nok på mig, og det passer mig fint.

Den næste fyr stopper til gengæld op, og på det tidspunkt er jeg holdt op med at græde. Han spørger, om jeg hedder Lene, og jeg siger ja. Han siger, at han har en hilsen fra de norske damer, som han har spist morgenmad sammen med. Han smiler og drejer om på hælen og fortsætter med det samme. Jeg tror, han kunne se, at jeg har en tudedag. Hvor er det sødt af Anne og Marit at tænke på mig. Jeg græder lidt igen.

Jeg er begejstret over, at min krop får det bedre og bedre. Tænk, at det er mindre end et år siden, at jeg var mest syg. Lige før påske blev det så slemt med min krop, at jeg fik gigtfeber. Dengang ville det have været nemmere at blive liggende i sengen. Jeg græder igen. Jeg får tanken, at jeg måske først nu lukker op for den oplevelse, som det var at være så skide bange. Måske græder jeg også, fordi jeg er taknemmelig. Taknemmelig for livet. Taknemmelig over, at jeg kan gå her.

Jeg har ingen kontrol over mine følelser. De vil bare ud.

Tankerne går tilbage til dengang, de fandt ud af, at jeg havde borrelia, og lægen fortalte, at de havde fundet antistoffer i mit blod. Hun sagde også, at jeg skulle tage direkte på apoteket og spurgte om hvilket, der lå i nærheden af mig. Hun fik mig til at love, at jeg ikke ville læse om det på nettet, og det holdt jeg, selvom det var svært. Tårerne strømmer ud af øjnene på mig igen. For fanden da. Der er godt nok mange tårer i dag.

Jeg brød sammen den dag, da jeg kom hjem fra apoteket. Flere måneders følelser i maven, opbygget gennem lang tid, brød ud. Jeg kunne ganske enkelt ikke holde på dem længere. I flere måneder havde de på Hvidovre Hospital undersøgt mig for alle mulige forfærdelige sygdomme. Og så viser det sig, at det hele kan klares med den rigtige penicillinur. Det enorme pres, det var at blive undersøgt for så mange alvorlige sygdomme, forsvandt med et slag.

Lægen sagde ydermere, at jeg ikke skulle regne med, at mine ben blev ret meget bedre, for de skader, jeg havde fået, ville nok blive ved at være der. Det syntes jeg nu ikke, hun skulle bestemme.

Endelig er jeg fremme ved Belorado. Der ligger en café i udkanten af byen. Indenfor sidder de tre tyskere og Paul. Jeg indtager nabobordet og bestiller mad. Efter et stykke tid kommer Bob og tjekker ind. Han lægger sig også ind på alberguet. Det har jeg ikke lyst til. Jeg synes, det virker som et kedeligt sted. Jeg tror også, Bob er ligeglad med, om jeg går videre, for han er bare træt og vil ind og sove med det samme. Han er tit træt, tænker jeg. Han lægger sig og sover, så snart der er mulighed for det. Stakkels Bob. Træt hele tiden og fryser som regel også. Det er flot, at han alligevel altid er i godt humør.

Jeg spørger tyskerne og Paul, om de ved, hvor der er albergues på de næste kilometer. Jeg vil ikke risikere at gå død midt ude i nogle øde barker. Robert viser mig en app, der hedder Trek Right, som jeg downloader. Den koster 32 kroner og ser god og anvendelig ud. Jeg konstaterer, at der ligger albergues i henholdsvis Tosantos, Villambistia og Espinosa del Camino. Alle sammen byer inden for de næste knap otte en halv kilometer. Det giver mig ro, og jeg vælger at se tiden an. I første omgang går jeg længere ned i Belorado, der viser sig at være rigtig stor. Det frister mig at blive her, men klokken er kun 12, og det føles for tidligt at slutte dagens vandring.

Lene Theill

9. april i nærheden af Belorado, Spain 🌍

Vågnede først kl. 7 i dag og så spørger min hals igen. Min mave er heller god og trætheden fylder utroligt meget. Suk. Spiste morgenmad med Sandy og Mark. De var også trætte. De 12 km til Belorado har været meget lange. Gik langs hovedvejen - og nu har man jo vænnet sig til smukke landskaber uden biler. Tankerne flyver ud. Har vist slået hjernen fra på det sidste. Kan slet ikke huske hvor jeg har været, når folk spørger. Sætter faktisk bare den ene fod foran den anden. Jeg sidder med frokosten og skal nu beslutte mig for enten at blive eller at gå videre. Fra nu af går det opad.

Synes godt om · Tilføj kommentar · Promover · Del

👍 28 💬 11

Flere og flere cykler kommer forbi på det næste stykke. Jeg ser også et par cykelryttere, der er ved at lappe dæk. Gad vide, om distancerne for cykel-camino-ruten har fulgt hovedvejen indtil nu, og først her bliver lagt sammen med os gående, eller om jeg bare først lægger mærke til dem nu.

Da jeg når frem til Villambistia, ser jeg en lille grøn bænk overfor kirken. Den står og ser dragende ud i skyggen, og jeg er så træt, at jeg føler, at jeg kan besvime, så jeg lægger mig på bænken og lukker øjnene. Måske sover jeg også lidt.

Lidt senere slæber jeg mig videre. I Espinosa, bare halvanden kilometer længere fremme, finder jeg en kro. Flere pilgrimme sidder udenfor og spiser. Ingen af dem har jeg mødt før, og jeg er for træt til at konversere, så det passer mig fint. Nyder bare solen, spiser bocadillos, og drikker cola og kaffe. Måske bør jeg blive her, tænker jeg træt. Men efter mad og drikke føler jeg, at jeg har kræfter til de sidste kilometer, for der er vist ikke langt til Villafranca. Jeg bryder op og fortsætter på Caminoen.

Der går ikke lang tid, før fortryder jeg min beslutning. Jeg er ikke kun træt nu, jeg føler mig decideret syg. Min krop vil ikke mere. Jeg lægger mig i græsset og falder i søvn. Det sidste stykke er længere, end jeg troede. Jeg kan se byen, men jeg går langsomt. Det er, som om jeg altid bliver træt lige før målet. Måske vil det i fremtiden være bedre for mig, ikke at have et mål, men bare stoppe, når jeg føler mig træt. Det sidste stræk ned til byen er en kamp. Mine ben føles stive og mekaniske.

Nu skal jeg bare over en lille bro, så er jeg der. Pludselig er der en der pifter. Mærkeligt. Jeg går videre. Igennem en tåge kan jeg se Jørgen, der kommer hen imod mig tværs over en parkeringsplads for store lastbiler. Jeg bliver glad. Han tager min rygsæk og trækker mig hen til et bord uden for et værtshus. "Jeg har købt cola til dig," siger han. Det er altså underligt, hvordan han kunne vide, at jeg ville komme lige nu.

Han siger, han har ventet på mig. Jeg spørger, hvordan han kunne vide, at jeg kom netop nu. Han peger op ad bakken, han har fulgt mig længe. Han mente, han kunne kende min gang og satsede på, at det var mig. Det er den mærkeligste oplevelse, jeg nogensinde har haft. Jeg kan slet ikke få den på plads i mit hoved. Har han siddet og ventet der hele dagen - det kan da ikke være rigtigt. Det er der ingen, der gør for mig.

Jørgen ligner en, der er i totalt overskud. Glad og snakkesalig. Jeg er desværre i en situation, hvor jeg næsten ikke orker at lytte. Han kan se, jeg er træt, og tager min rygsæk og siger, at jeg skal lade colaen stå, hvis jeg ikke kan drikke den.

De 200-300 meter op til alberguet igennem byen er uoverskuelige. Jeg stopper flere gange, for mine ben syrer til. Jeg er grædefærdig, for nu jeg ved, at jeg ikke bare er træt. Jeg er syg.

Da jeg har tjekket ind, går jeg i bad, og det giver i første omgang fornyet energi. Dejlige badefaciliteter. Efter badet går jeg udenfor i den skønne have, skriver på Facebook og nyder den sidste sol. Jørgen sidder i skyggen og drikker øl med Pete og Larry. Jeg kunne sætte mig hen til dem, men jeg er så træt, at jeg ikke orker at sidde oprejst. Jeg meddeler at, jeg vil lægge mig, indtil vi skal spise. Jørgen går med og putter mig. Han henter vand og ekstra tæpper, for jeg fryser.

Da Jørgen vækker mig igen, har jeg sovet tre timer og været helt væk. Jeg går med nedenunder i restauranten. Vi sætter os hos to damer, som Jørgen har mødt, de hedder Gisela og Gisela. Det må jeg da kunne huske, når de hedder det samme, tænker jeg ved mig selv. Mit humør er ikke fantastisk. Jeg har svært ved at koncentrere mig om samtalen. Jeg bestiller hvidløgssuppe, der smager rædselsfuldt. Er nødt til at bryde op igen. Jeg er dårlig og undskylder over for de andre.

Lene Theill

9. april i nærheden af Belorado, Spain 🌐

Jeg sad et stykke tid og så kom Bob og tjekkede ind. Jeg var i tvivl, men Bob snorker altså vildt højt, og da så solen brød frem, besluttede jeg mig for at gå længere ned i byen. Det ene skridt tog det andet. Jeg fik en hilsen fra de norske damer, de havde sagt til en stærkt gående tysker, at hvis han mødte mig, så skulle han hilse. Det var altså overvældende. Jeg blev inviteret på frokost undervejs og andre gav mig melon. Jeg nød igen den dejlige natur og fik gået 25 km. Jeg var helt smasket da jeg nåede frem. Jeg tager en hviledag i morgen, for jeg tror, jeg har feber. Dette sted er det skønneste I kan forestille jer. Jeg er glad og stolt, og meget, meget træt. Tak for alle jeres kommentarer. 😊

Synes godt om · Tilføj kommentar · Promover · Del

👍 63 💬 16

Det er egentligt et hotel, men bagved er der en separat indgang til bygningen, og der har de indrettet albergue med to afdelinger. Det ene er billigt, der ligger Jørgen på en sovesal, og det koster 8 euro. Den anden er lidt bedre og er opdelt med skillevægge. Der kan være en 14-16 mennesker. Der ligger jeg. På vej i seng bemærker jeg en mand og en kvinde. Humøret er ikke særligt højt, kan jeg se, de vender ryggen til mig, da jeg går forbi. Da jeg ligger i min seng, kan jeg høre kvinden græde og manden, der taler stille med hende. Jeg er vist ikke den eneste, der har det svært lige nu.

Stille genopbygning i Villafranca

Der er fuldt blus på feberen, da jeg står op, og jeg er helt omtumlet. Jeg kan ikke afgøre, om det er gigtfeberen igen, eller om jeg har halsbetændelse. Lægen hjemme har sagt, at gigtfeberanfaldene vil klinge af, men at det kan tage op til halvandet år. Jeg har haft feber cirka en gang om måneden det sidste år – bare en dag eller to.

Jeg skal udenfor for at komme ned i receptionen, og der løber jeg ind i Jørgen. Han er klar til afgang. Han fortæller, at han har spurgt i receptionen, om jeg kan blive en ekstra dag, og det har de accepteret. Det er dejligt, at jeg ikke skal flytte til det andet albergue. Man kan normalt kun blive en nat på hvert albergue. Han siger også, at de ikke ville have penge for den suppe, jeg spiste i går. Jeg nikker. Det er kun rimeligt, for den var virkelig ikke god.

Jørgen fortæller også, at når jeg skal af sted, kan jeg tage stien den første kilometer, hvor ruten er stejl. Han har været oppe og tjekke det ud og siger, at der ikke er grund til at følge pilene gennem krattet, for det er en besværlig vej, og man lander samme sted. Han har også været nede og købe brød og ost, for han skal over Oca-bjerget, og der er ingen byer på den tolv kilometer lange strækning. Jeg er helt træt ovenpå alle de beskeder. Han er utålmodig efter at komme af sted, kan jeg se, og jeg orker heller ikke at stå op længere.

I receptionen siger de, at deres direktør tilfældigvis også er læge, og jeg kan bare sige til, hvis jeg får brug for, at han kigger på mig. Jeg siger nej tak, for jeg vil gerne se tiden an. Den kvindelige receptionist imponerer mig. Jeg har bemærket, at hun taler flere sprog og det er usædvanligt, at